

Седмнадесетий сонетъ.

П р и я т е л с т в о .

Omnis homo mendax.

„— Мулла-Хафузъ е саможивъ човѣкъ Той не обича
Да си исказва мислитѣ Приятели той нема
„Цѣль день той въ дома си сѣди... На бухалъ той прилича...
„Съвѣтъ благъ той не дава — и услуги не приема . . . —“

. . . . Узна Молла-Хафузъ че тѣй за него се говори
Между добритѣ хорица И почнѣ той да ходи
По всичкитѣ пазари и по всичкитѣ обори, —
И почнѣ съ много граждани приятелство да води

И набѣдихъ го че билъ за Царската управа
Опасенъ врагъ, — тѣлпата че билъ учалъ да възстава;
Осѣдихъ го, и въ затворъ го хвърлихъ Тогази . . .

Молла-Хафузъ извика: „— О позоръ и омерзѣние!
„Кой би се клѣлъ въ сѣда, — приятели да немахъ ази, —
„Кой би излѣгалъ че съмъ билъ извършилъ прѣстѣпление?“

